

List Biskupa Łowickiego na Wielki Post 2011 roku „Wielkopostne budowanie komunii z Bogiem”

Łowicz, Święto Katedry św. Piotra 2011 rok
L.dz. 168/2011

Drodzy Duszpasterze,
Siostry i Bracia w Chrystusie,

Trwający rok duszpasterski 2010-2011 zaprasza nas do uważnego spojrzenia na zawołanie „W komunii z Bogiem”, wpisane w nowe zadania na kolejne lata, w których mamy rozpoznawać prawdę: „Kościół domem i szkołą komunii”. Trzeba ciągle pamiętać, że podstawowy sens komunii odnosi się do zjednoczenia z Bogiem przez Jezusa Chrystusa w Duchu Świętym. Chodzi o jej budowanie przez wszystkich ochrzczonych i ze wszystkimi wiernymi w Ciele Chrystusa, którym jest Kościół, pielgrzymujący lud Nowego Przymierza (por. 1 Kor 10, 16). Nasza bliskość z Bogiem i człowiekiem ma wieść do prawdziwego szczęścia i pokoju.

1. Wyzwania Wielkiego Postu

W Środę Popielcową, w znaku posypania głów popiołem, wejdziemy w czas Wielkiego Postu, czyli czterdziestodniowego przygotowania do przeżycia misterium paschalnego Jezusa Chrystusa. Nałożenie popiołu na głowę jest symbolem pokory, pokuty i oczyszczenia, by godnie świętować tajemnicę paschalną i otrzymać życie wieczne. To czas szukania i podążania ku Bogu oraz oczyszczenia; próby i walki z grzechem, słabościami i nałogami. Potrzeba zrozumieć nam, co mówi Kościół w jednej z prefacji wielkopostnych, „...abyśmy oczyścili serca od nieuporządkowanych przywiązań i wśród spraw doczesnych troszczyli się przede wszystkim o wieczne zbawienie”. Te dni są szansą znalezienia i poznawania Chrystusa, co powinno ujawnić się w naszych postawach moralnych, wyborach życiowych oraz traktowaniu bliźnich. Całe dzieło przemiany życia możliwe jest w osobistym zaangażowaniu serca, ale tylko dzięki pomocy pochodzącej od Boga.

Kościół święty w tych dniach będzie na nowo wskazywał wielką wagę trzech tradycyjnych aktów religijnych: postu, modlitwy i jałmużny. One wyrażają „nawrócenie w odniesieniu do samego siebie, do Boga i do innych ludzi” (KKK 1434). To piękne formy zadośćuczynienia za grzechy. Modlitwa wyraża nawrócenie do Boga, post – nawrócenie dotyczące siebie samego, a jałmużna – otwarcie się i zwrócenie do innych ludzi (por. KKK 1434; 1969).

2. Modlitwa

Modlitwa, choćby najprostsza zawsze jest znakiem wiary i miłości do Boga Stwórcy i Zbawiciela. Najbardziej popularna modlitwa prośby prowadzi grzesznika do Boga, gdyż uznaje on w pokorze, że Bóg jest jego Stwórcą i Panem. Modlitwa prośby i modlitwa przebiegająca za grzechy może być zanoszona indywidualnie lub we wspólnocie. Jej treścią jest zwykle przyznanie się przed Bogiem do grzechu i odrzucenia Jego miłości, a jednocześnie odwołanie się do Bożego miłosierdzia i po-

korna prośba o przebaczenie win. W modlitwę taką możemy włączyć się w Drodze Krzyżowej, Gorzkich Żalach, Koronce do Miłosierdzia Bożego, czy pielgrzymkach o charakterze pokutnym oraz w innych formach zawierających prośbę o odpuszczenie grzechów. Szczególnie w Wielkim Poście winniśmy być wrażliwi na te piękne, a jednocześnie tak popularne w Polsce przejawy modlitwy pasyjnej.

3. Post

Post chrześcijański nie oznacza pogardy dla cielesnej natury człowieka – wszak naturę tę przyjął sam Jezus Chrystus. Każdej niedzieli mówimy w Wyznaniu wiary: „przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem”. Post jest jedynie środkiem do celu, czyli do panowania ducha nad ciałem i poddania się działaniu Ducha Świętego, który daje właściwe rozumienie wymagań Chrystusa zawartych w Ewangelii, a zwłaszcza przykazania miłości Boga i bliźniego. To umiejętność pomocy biednemu, pojednanie się z nieprzyjacielem, niezazdroszczenie innym, zwłaszcza czynionego przez bliźniego dobra. Zatem post może być praktykowany jako znak nawrócenia, skruchy i osobistego umartwienia w łączności z Chrystusem Ukrzyżowanym i w solidarności z głodującymi i cierpiącymi, zepchniętymi na margines życia i doznającymi przemocy.

4. Jałmużna

Jałmużna już w Starym Testamencie stanowiła gest dobroci człowieka względem jego braci i była traktowana jako naśladowanie czynów Boga, który pierwszy okazał dobroć człowiekowi, już po grzechu pierworodnym (por. Rdz 3,15-16). Jako akt religijny usposabia serce człowieka i prowadzi do przebaczenia grzechów. Gdy daje się jałmużnę, trzeba jednak pamiętać słowa Chrystusa: „niech nie wie lewa twoja ręka, co czyni prawa” (Mt 6, 3). Dobry czyn w postaci jałmużny ma być całkowicie szczerzy i bezinteresowny, a przede wszystkim znany jedynie Bogu, „Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odda tobie” (por. Mt 6,4). Dawanie i oddanie się nie zależy od ilości posiadanych rzeczy, lecz od żywionej w duszy miłości do Boga, przecież nasz Zbawiciel mówi: „wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25,40). Nasze pokorne oddanie się staje się miłe w oczach Boga dzięki zjednoczeniu z paschalną ofiarą Chrystusa.

5. Pokuta

Szczególną zachętę do pokuty wyrażają słowa samego Jezusa: „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię” (Mk 1, 15). Właściwe nawrócenie i pokuta rodzą się ze słuchania życiodajnego Słowa Bożego. Nawrócenie dokonuje się poprzez słuchanie Pana. Nawrócić się znaczy zwrócić się znowu w stronę Boga, zwrócić się w kierunku Pana, który woła z miłością. Nawrócenie, do którego jesteśmy wezwani i do którego wzywamy, polega przede wszystkim na pomnożeniu i pogłębieniu naszych kontaktów z Jezusem. Jeśli chcemy być blisko Syna Bożego, nie możemy być daleko od naszych sióstr i braci; tak we wspólnej modlitwie, jak również w każdym dobrym czynie, płynącym z Bożego natchnienia.

Wkrótce rozlegnie się wezwanie św. Pawła „...w imię Chrystusa, pojednajcie się z Bogiem” (por. 2 Kor 5, 20). Jest to w gruncie rzeczy apel skierowany do całego Ko-

ściola, aby w tym czasie łaski głosić konieczność pokuty i sprawować tajemnicę pojednania w sakramentach wielkanocnych. Pokuta Wielkiego Postu powinna „zjednoczyć lud”, wyrazić się w „świętej społeczności” (por. Jł 2,15-16). Cały Kościół winien doświadczyć daru zbliżenia do Boga – Miłości, bo przecież „Bóg jest miłością” (1 J 4,8) wskazującym że my „winniśmy wzajemnie się miłować” (1 J 4,11).

6. Pustynia

U początku Wielkiego Postu będziemy patrzeć na ewangeliczny obraz Jezusa Chrystusa, który wychodzi na pustynię i pości przez czterdzieści dni i nocy. Niech ten Wielki Post będzie także i dla nas czasem wyjścia na pustynię pełniejszego otwarcia się na siebie i innych. Niech to będą dni wyciszenia się, wejścia w siebie, uwolnienie od egoizmu czy samozadowolenia w szukaniu prawdy. Niech ten czas pozwoli nam rozpoznać nasze miejsce w świecie, w rodzinie, w ludzkiej społeczności, a przede wszystkim nasze miejsce przed Bogiem i z Bogiem oraz dla Boga. Spróbujmy odnaleźć siły do przeciwstawienia się pokusom i słabościom, do trwania w nadziei na życie wieczne z Bogiem, na nasze zmartwychwstanie. Pokój i cisza modlitwy nie każą nam uciekać od świata, bo przecież spotkanie Boga w chrześcijańskich postawach każe nam wracać do bliźnich i nieść im nadzieję.

Czy jesteśmy gotowi całkowicie powierzyć się i złożyć wszystko w ręce Boga? Czy jesteśmy otwarci na całkowitą przemianę, gotowi na nawrócenie i przyjęcie woli Boga? Możemy wrócić umocnieni, odnowieni i pełni wewnętrznego pokoju. Tak rodzi się całkowite zaufanie Bogu, a więc największa ludzka wolność. Zaufaj Panu już dziś. Zaufaj Mu! Nie zginiesz – On jest twoją drogą, twoją prawdą i twoim życiem (por. J 14,6), mówi św. Jan. Zwycięstwo z Chrystusem jest pewne.

Zakończenie

Oto po raz kolejny w naszym życiu, wskazując na Jezusa Chrystusa, będziemy słyszeli słowa zachęty: „Dziś, jeśli głos Jego usłyszycie, nie zatwardzajcie serc waszych” (Hbr 4,7). To propozycja wzmocnienia drogi życia chrześcijańskiego prowadzącego do komunii z Bogiem. Chodzi o „pełne i szczere przyłgnięcie do Chrystusa i do Jego Ewangelii poprzez wiarę” (Redemptoris missio, 46). Potrzebna jest tutaj większa otwartość serca, wrażliwa na miłosierną miłość, która niesie znaki świętości.

Niech tegoroczny Wielki Post przeniknięty będzie także modlitewnym oczekiwaniem na beatyfikację Sługi Bożego Jana Pawła II. Niech te dni, które są przed nami, doprowadzą nas do jeszcze większej komunii z Bogiem, pamiętając jednocześnie o ciągłym budowaniu i doskonaleniu komunii z ludźmi.

Na wielkopostną drogę ku Bogu i ludziom z serca wszystkim błogosławię: W Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

+ Andrzej Fr. Dziuba
Biskup Łowicki